

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/170/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824205635
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:3824205635.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Miriam Štillovej, vo veci starostlivosti o maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov - matky C. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., B. F. XXXX/XX, zastúpenej právnu zástupkyňou JUDr. Zlaticou Hammerovou, advokátkou, so sídlom Prievidza, G. Švéniho č. 4/A a otca C. A. B., G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., H. I. F. XXXX/XX, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Andrejom Garom, so sídlom Bratislava, Štefánikova č. 14, v konaní o udelenie súhlasu za otca na plnenie školskej dochádzky v základnej škole, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 15P/128/2024-66 zo dňa 05. mája 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prievidza udelil za otca maloletého A. B., nar. XX.X.XXXX, súhlas k plneniu povinnej školskej dochádzky v Základnej škole s materskou školou E., so sídlom E., J. K. XXX/X, IČO: 31 201 628.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 35 Zákona o rodine, keď konštatoval, že plnenie povinnej školskej dochádzky v Základnej škole s materskou školou E. je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Uvedená škola je tzv. spádovou školou, pretože je v obvode trvalého bydliska maloletého dieťaťa, ktoré má v E.. Aktuálne si maloletý plnil svoju povinnú školskú dochádzku po ukončení prijímacieho procesu v Základnej škole s materskou školou E., so sídlom E., J. K. XXX/X, IČO: 31 201 628, keď Okresný súd Prievidza uznesením č.k. 15P 87/2024-37 zo dňa 26.08.2024 neodkladným opatrením udelil za otca maloletého súhlas na podanie žiadosti o zápis maloletého do Základnej školy s materskou školou E., ale medzi rodičmi stále pretrváva nezhoda v otázke povinnej školskej dochádzky u maloletého A.. Pokiaľ otec svoj nesúhlas s plnením povinnej školskej dochádzky v škole v E. dôvodil žiadosťou o zverenie maloletého do svojej osobnej starostlivosti, o čo sa usiluje aj v rozvodovom konaní, táto skutočnosť, podľa názoru súdu prvej inštancie, nie je dôvodom na zmenu školského zariadenia.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd vychádzal z ust. § 52 CMP a nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu otec maloletého dieťaťa. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že sa jedná o predčasné a neodôvodnené rozhodnutie. Poukazoval na to, že rozhodnutie o výbere školy nemožno posudzovať izolovane, ale výlučne v kontexte právoplatného určenia osobnej starostlivosti. V opačnom prípade dochádza k tomu, že sa fakticky prikloní súd k jednej

zo strán napriek tomu, že o právach tejto strany ešte nebolo rozhodnuté. Tak, ako pred súdom prvej inštancie poukazoval na to, že sa usiluje o zverenie maloletého do svojej výlučnej starostlivosti a v prípade, ak by bolo jeho návrhu vyhovené, bude objektívne a logicky nevyhnutné prehodnotiť aj miesto výkonu školskej dochádzky. Rozhodnutím súdu sa ale podľa jeho názoru, de facto zafixovalo miesto školy v E., čím došlo aj k neprimeranému zásahu do rodičovských práv otca. Súd prvej inštancie opomenul prihliadnuť na predošlé správanie matky, ktoré má zásadný význam pre posúdenie otázky, kto by mal byť oprávneným rozhodovať o výbere školy. V roku 2019 matka bez vedomia a bez súhlasu otca jednostranne opustila spoločné bydlisko a svojvoľne sa odsťahovala s maloletým dieťaťom do G.. O tejto zmene životných pomerov otca nijako neinformovala a zároveň následne dlhodobo systematicky bránila otcovi v styku s dieťaťom. Nie je prípustné, aby takéto konanie matky legitimizoval a podporoval súd tým, že jej rozhodnutie vo veci výbere školy spätne schválil ako súladné s najlepším záujmom dieťaťa. Takýto postup je priamo v rozpore s princípom rovnosti rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností, ako ho garantuje Zákon o rodine, ako aj s judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej, ústavne nekonformné je, ak všeobecné súdy pri posudzovaní záujmu maloletého opomenú dlhodobé a systematické obmedzovanie jedného z rodičov v kontakte s dieťaťom a následne legitimizujú také nezákonné konania.

3. Matka vo svojom vyjadrení žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nestotožňovala sa s názorom otca, podľa ktorého je rozhodnutie predčasné a neodôvodnené. Poukazovala na to, že maloletý syn bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zverený do jej osobnej starostlivosti, pričom Okresný súd Prievidza v konaní sp.zn. 15P/87/2024 zo dňa 26.08.2024 o nariadení neodkladného opatrenia vo veci udelenia súhlasu za otca na plnenie školskej dochádzky v základnej škole rozhodol tak, že udelil za otca súhlas k podaniu žiadosti o zápis syna do Základnej školy s materskou školou E., so sídlom E., J. K. XXX/X, IČO: 31 201 628. Maloletý žije s ňou v E. v spoločnej domácnosti prakticky od deviatich mesiacov, v mieste svojho bydliska má kamarátov, ktorí sú zároveň jeho spolužiaci a v škole sa cíti dobre, na vyučovanie sa teší a dosahuje výborné školské výsledky. Poukazovala na to, že aj v rozvodovom konaní, i keď zatiaľ neprávoplatne, bol maloletý zverený do jej osobnej starostlivosti, a to rozsudkom Mestského súdu Bratislava II sp.zn. B4-13P/91/2019 zo dňa 11.03.2025.

4. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení zotrval na svojich prednesoch z prvoinštančného konania, poukázal na to, že maloletý plní povinnú školskú dochádzku v Základnej škole E., kde prospieva, napreduje, má tam vytvorené kamarátske vzťahy a je v jeho záujme, aby pokračoval v štúdiu na danej škole.

5. Otec vo svojom vyjadrení k vyjadreniu matky a kolízneho opatrovníka zotrval na svojom písomne podanom odvolaní. Matka, podľa jeho názoru, iba obhajovala rozsudok súdu prvej inštancie bez akejkoľvek snahy vyrovnáť sa s konkrétnymi dôvodmi odvolania. Podstatou je skutočnosť, že rozsudok bol vydaný v čase, keď konanie o rozvode manželstva a zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti nebolo právoplatne skončené, a teda rozhodovanie o mieste plnenia školskej dochádzky bolo nielen predčasné, ale aj právne neudržateľné. Namiesto toho matka jednostranne zdôrazňuje súčasný pobyt dieťaťa v E. a jeho adaptačné väzby, pričom neuvádza, že tento stav je výsledkom výlučne jej vlastného a dlhodobo protiprávneho postupu, ktorým bez súhlasu otca a bez súdneho rozhodnutia zmenila bydlisko dieťaťa. Zamĺčanie týchto podstatných skutočností je príznačné aj pre stanovisko kolízneho opatrovníka, ktorý sa taktiež výlučne opiera o súčasný faktický stav.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 65, § 66 CMP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 1, 3 CSP), rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Podľa ust. § 35 Zákona o rodine, ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vystaňovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

8. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia súd prvej inštancie postupoval správne, keď potom, čo mal preukázané, že medzi rodičmi pretrváva nezhoda o plnení povinnej školskej dochádzky

u maloletého A., rozhodoval o návrhu matky na udelenie súhlasu za otca k plneniu povinnej školskej dochádzky maloletého A. na Základnej škole s materskou školou E., so sídlom E., J. K. XXX/X. V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrhu matky vyhovel.

9. Pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností je súd povinný v prvom rade vždy prihliadať na záujem maloletého dieťaťa, ktoré sa bez vlastnej viny ocitlo v konfliktnnej situácii medzi rodičmi. Pri rozhodovaní súd vždy vychádzal z pomerov, ktoré tu existujú v čase rozhodovania, na čo správne prihliadol i súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu matky. Nemožno ponechať bez povšimnutia skutočnosť, že maloletý bol právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu zverený do osobnej starostlivosti matke, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a v mieste bydliska plní povinnú školskú dochádzku, na ktorú sa, aj podľa vyjadrenia kolízneho opatrovníka, adaptoval a dosahuje výborné školské výsledky. Tak, ako je to už i vyššie uvedené, súd musí prihliadať v prvom rade na záujem maloletého dieťaťa bez ohľadu na situáciu, ktorá vyústila do odchodu matky zo spoločnej domácnosti. Týmto rozhodnutím súd v žiadnom prípade nelegalizoval postup matky, ktorá bez súhlasu otca zmenila bydlisko maloletého dieťaťa, ani nelegitimizoval jej protiprávny postup.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu, rozhodnutím o plnení povinnej školskej dochádzky nemohlo dôjsť ani k porušeniu zásady predvídateľnosti a právnej istoty v súvislosti s otcom podaným návrhom na zverenie maloletého do jeho výlučnej osobnej starostlivosti. Plnenie povinnej školskej dochádzky je jednou zo základných povinností, ktorá vyplýva maloletému dieťaťu ako i jeho rodičom priamo zo zákona a je potrebné ju aktuálne riešiť najmä vtedy, ak rodičia nie sú schopní a najmä ochotní o plnení školskej dochádzky dohodnúť.

11. Rozhodnutie súdu o výkone rodičovských práv a povinností (či už v poručenskom konaní, alebo ako súčasť rozsudku o rozvode manželstva rodičov dieťaťa) musí vždy vychádzať z právneho stavu v okamihu jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 CSP). Keďže však rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností nie je rozhodnutím, ktoré zanikne splnením jednorazovej povinnosti, musí zákon umožniť, aby bolo takéto rozhodnutie zmeniteľné do budúcnosti, ak sa podstatným spôsobom zmenia okolnosti, z ktorých súd vychádzal pri vyhlásení rozsudku, čo umožňuje Zákon o rodine, napr. v ust. § 26 Zákona o rodine a pokiaľ by teda v budúcnosti došlo k zmene trvalého bydliska maloletého dieťaťa, je logické, že by rodičia museli reagovať na takúto zmenu. Tu je ale potrebné zdôrazniť, že v takomto prípade by rodičia mali uprednostniť dohodu v záujme maloletého dieťaťa pred vlastnými záujmami, resp. pred autoritatívnym zásahom zo strany súdu.

12. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP a nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z

akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).